

Ο ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ.

Ὁ Κομφούκιος, ἢ μάλλον ὁ Κόγγ-φου-τσέυ ἢ Κόγγ-τσέε, μέγας τῆς Σινικῆς φιλοσοφίας, ἐγεννήθη τὸ 551 Π. Χ. εἰς Τσέου-ὺ ἐπαρχίαν τοῦ Λοῦ, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦν διοικητής· λέγουσι δὲ ὅτι ἦτο ἀπόγονος τοῦ Βόαγγ-τι νομοθέτου τῶν Σινῶν. Μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας του ἦτο πάντοτε εἰς θέσεις διοικητικὰς, ἀλλὰ παραιτηθεὶς, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας, συνάμα δὲ συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ διαπλάσῃ τὰ ἥθη τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ περιῆλθε πολλὰς ἐπαρχίας καὶ μετ' οὐ πολὺ περιεστοιχίσθη ἀπὸ μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν, οἵτινες ἐβοήθησαν αὐτὸν μεγάλως ἐν τῇ εὐγενῇ αὐτοῦ ἐπιχειρήσει. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ ἡγεμὼν τοῦ Λοῦ καλέσας αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν του τὸν ὠνόμασε πρωθυπουργόν. Ἐν τῷ διαστήματι τῆς πρωθυ-

πουργίας του ἐπέφερεν εἰς τὰ ἥθη μεγάλας διορθώσεις, εἰς δὲ τὴν διοίκησιν πολλὰς μεταρρυθμίσεις. Ἐπ' αὐτοῦ, ἡ γεωργία καὶ τὸ ἐμπόριον ἔλαβον μεγάλην ἀνάπτυξιν. Παραιτηθεὶς μετὰ ταῦτα τῆς θέσεώς του, μετέβη εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σιν, ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν, ἐνασχοληθεὶς κυρίως εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀρχαίων. Ἀνεθεώρησεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὰ Κίγγς, ἱερὰ τῶν Σινῶν βιβλία. Οὗτος ἀναγνωρίζει ἐν ὑπέρτατον ὄν, λέγει ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχωσι ναοὶ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἱερεῖς· ὁ αὐτοκράτωρ μόνος ἐκτελεῖ τὰ χρέη ἱερέως ἐκ μέρους ὄλου τοῦ λαοῦ. Ὁ Κομφούκιος συμβουλεύει πρὸ πάντων τὸ υἱικὸν σέβας, τὸ πρὸς τὸ γῆρας σέβας καὶ τὸ πρὸς τοὺς νεκρούς.

Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ ὁ Κομφούκιος σκοπὸν εἶχε νὰ διαλύσῃ τὸ σκότος τοῦ

πνεύματος, νὰ ἐξορίσῃ ἐκ τῆς καρδίας τὴν κακίαν καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀδιάφθορον, τὸ ὁποῖον εἶναι σπάνιον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ ἐδίδασκεν εἰς ἐπήκοον τριῶν χιλιάδων μαθητῶν, σκοπὸν εἶχον τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπακοὴν καὶ φόβον, τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, τὴν διὰ τῆς κρίσεως χαλίνωσιν τῶν παθῶν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς κακίας ἀπομάκρυνσιν. Οὗτος ἦτο δίκαιος, εὐγενής, γλυκὺς, αὐστηρὸς εἰς ἑαυτὸν καὶ ἐπιεικής πρὸς τοὺς ἄλλους, ὁμιλῶν ὀλίγα καὶ πολλὰ διανοούμενος, μετρίφρων, καὶ προσπαθὼν πάντοτε νὰ πράττῃ τὸ καλόν. Μ' ὅλα ταῦτα πολλάκις κατεδιώχθη, καὶ μικροῦ ἐδέησε ν' ἀπωλέσῃ καὶ τὴν ζωὴν. «Ὀλίγον φροντίζω διὰ τὴν ἀχαριστίαν τῶν ἀνθρώπων, ἔλεγε, δὲν θέλουσί ποτε μὲ ἐμποδίσαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ· ἐὰν τὰ μαθήματά μου μείνωσιν ἄκαρπα, θὰ ἔχω τοῦλάχιστον τὴν παραμυθίαν, ὅτι ἔπραξα τὸ χρέος μου.»

Ἐκτὸς τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν ἱερῶν βιβλίων, συνέγραψε προσέτι τὸ Τσου-κίγγ, εἰς τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ θηϊκῆς καὶ πολιτικῆς τὸ Τσουν-σικου (ἡ ἀνοιχτὴ καὶ τὸ φθινόπωρον) ἱστορία τοῦ βασιλείου τοῦ Λου ἀπὸ τοῦ 722 μέχρι τοῦ 470 π. Χ. τὸ Ἰαο-κίγγ, (διάλογος περὶ τῆς υἱικῆς ἀγάπης) τὸ Τά-ϊο (ἡ μεγάλη ἐπιστήμη), καὶ τὸ Τσὸγγ-γιάγγ (ὁ μέσος ὅρος, ὁ ἀμετάτρεπτος ὅρος), ὅπου ἀποδεικνύει ὅτι ἡ φρόνησις συνίσταται εἰς τὸ μέτριον.

Ὁ Κομφούκιος ἀπέθανε τὸ 479 π. Χ. εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν.

Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον χαίρουσι μεγάλα προνόμια.

Ὁ Κομφούκιος ἔλεγεν,

—Ἡ ἀρετὴ κυριεύει ὅλον τοῦ σοφοῦ τὸ πνεῦμα, τὸ δὲ συμπερὸν τοῦ πονηροῦ· αὐτὴ ἔχει τὰς ἡδονὰς αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ψυχικῶν ταραχῶν. Ταύτην δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν μακρὰν ἡμῶν· αὕτη γεννᾶται ἐν τῷ ἡμῶν.

—Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν πρέπει νὰ προφυλάττῃται ἐκ τοῦ ἔρωτος κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ἐκ τῶν ἐριδῶν κατὰ τὴν ἀνδρικὴν καὶ ἐκ τῆς πλεονεξίας κατὰ τὴν γεροντικὴν.

—Ὅσοι φαίνονται τὸ ἐξωτερικὸν ἐνάρετοι, χωρὶς ἡ ἀρετὴ νὰ κατοικῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, ὁμοιάζουσι τοὺς κακούργους, οἵτινες κλέπτουσι τὴν νύκτα τὴν δὲ ἡμέραν φαίνονται τίμιοι.

—Ὁ ἀληθῶς ἐνάρετος δύναιται ἀρκοῦντως νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἀρετῆς, ἵνα συστήσῃ αὐτὴν εἰς τοὺς ἄλλους· ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅστις ὁμιλεῖ καλῶς περὶ αὐτῆς δὲν εἶναι πάντοτε ἐνάρετος.

—Ἐκεῖνος, ὅστις τὴν πρώτην ἔπραξεν ὅτι ἡ ἀρετὴ τῷ εἶχε συμβουλεύσει, τὸ ἐσπέρας δύναται ν' ἀποθάνῃ εὐχαριστημένος, διότι ἔζησεν.

—Πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἀρετῆς μὴ παραχωρεῖτε τὴν θέσιν σας μήτε εἰς τὸν κύριόν σας.

—Ἡ ἐντελής υἱικὴ ἀγάπη συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἴναι τις ἐνάρετος καὶ νὰ μὴ κάμῃ τὸν πατέρα του νὰ ἐρυθριάσῃ· νὰ μεταβιβάσῃ δὲ εἰς ἐκεῖνον καὶ μέρος τι τῆς ἰδίας αὐτοῦ δόξης.

—Εἶναι ὠφέλιμον νὰ χαίρῃ τις διότι ἔπραξε τὸ χρέος του, νὰ εὐχαριστῇται εἰς τὴν διήγησιν τῶν καλῶν πράξεων καὶ εἰς τὴν φιλίαν τῶν σοφῶν, καθότι ὁ σοφὸς εἰς πάσας τὰς περιστάσεις δύναται νὰ φανῇ ὠφέλιμος, ὡς γινώσκων πολλὰ πράγματα.

—Ὁ σοφὸς συμβουλεύει εἰς πάντας τὴν ἀρετὴν, βοηθεῖ τὴν ἀδυναμίαν, ἐνθαρρύνει τὸν μὴ τολμηρὸν, μετριάξει τὴν ὁρμὴν ἐκείνων, οἵτινες τρέχουσιν, ὥθει τοὺς βαδίζοντας μὲ μεγάλην βραδύτητα. Ἠγεμόνες! ἐκλέξατε σοφοὺς ὡς ὑπουργοὺς σας.

—Εἶναι εὐκόλον εἰς τὸν σοφὸν νὰ κάμῃ ἐκδούλευσίν τινα, ἀλλὰ τῷ εἶναι δύσκολον νὰ φαίνεται πάντοτε ἀρεστός. Ὁ μηδεμίαν ἀξίαν ἔχων, δύναται μὲν νὰ φανῇ ἀρεστός, ἀλλ' ὠφέλειαν δὲν παρέχει.

—Ὁ ἀνόητος ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους περὶ

τῆς αἰτίας τοῦ σφάλματος αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ σοφὸς ἐρωτᾷ ἑαυτόν.

— Ὁ φρόνιμος ἐνυθριᾷ ὅταν πράξῃ ὀλιγώτερα ἀφ' ὅσα εἶπει.

— Μὲ καρδίαν διεφθαρμένην καὶ μὲ πρόθεσιν διάστροφον ὅσας καλὰς πράξεις καὶ ἂν πράξῃ τις δὲν ἐκτιμᾶται.

— Ὡ αἴσχος διὰ τὸν αἰῶνά μας ! ποῦ δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν ἄνθρωπον, ὅστις εἶναι δι' ἑαυτὸν αὐστηρὸς ἐπικριτὴς, μάρτυς, κατήγορος, δικαστὴς, ἀναγνωρίζων τὸ σφάλμα του καὶ προσκαλὼν ἑαυτὸν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς συνειδήσεως καὶ τιμωρούμενος ;

— ἵνα δυνηθῇ τις νὰ διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματά του, πρέπει νὰ παρατηρῇ τὰς ἐαυτοῦ παρεκτροπὰς καὶ οὐχὶ τὰς τῶν ἄλλων.

— Ἐὰν εὐρεθῶ μεταξὺ δύο ἀνθρώπων, τοῦ μὲν καλοῦ, τοῦ δὲ κακοῦ, καὶ ἐκ τῶν δύο δύναμαι νὰ ὠφελθῶ, καθότι ὁ μὲν θὰ μοὶ δώσῃ παραδείγματα ἀρετῆς, ἅτινα θέλω ἀκολουθήσει, ὁ δὲ κακίας, ἅτινα ἐν σιγῇ θέλω παρατηρήσει· τότε θέλω ἐξετάσῃς ἑαυτὸν, καὶ ἂν ᾔμαι μεμολυσμένος ἐκ τινος κακῆς πράξεως θέλω διορθωθῇ.

— Ὁ ἰσχυρογνώμων εὐρίσκεται εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, οὐδεὶς λέγει πρὸς αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκείθεν, καθότι γνωρίζει ὅτι αὐτὸς δὲν δέχεται συμβουλὰς. Πίπτει, καὶ τὸν ἀφίνουσι, καθότι μόνος ἐξήτησε τὴν πτώσιν του.

— Τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον ζῆφος εἶναι ἡ ἀπληστία· ἡ καλητέρα ἀσπίς εἶναι ἡ ἀφιλοκέρδεια.

— Δυνατὸν εἶναι τὸν ἰσχυρὸν μαχητὴν νὰ τὸν ὑποδουλώσῃ τις, ἀλλ' οὐδεὶς δύναται ν' ἀφαιρέσῃ καὶ ἀπὸ τὸν μᾶλλον ἀδύνατον ἄνθρωπον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ σκέσσεσθαι.

— Ἡ ἄμιλλα εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους εἶναι ὠφέλιμος, εἰς τοὺς κακοὺς ὀλεθρία.

— Ἡ κοινωνία ἀπαιτεῖ ἐλικοκρίνειαν καὶ καλὴν πίστιν· εἶναι αἴσχος νὰ κολακεύωμεν ἐκείνους, οὓς μισοῦμεν καὶ δὲν δυνάμεθα ν' ἀγαπήσωμεν.

(ΤΟΜ. Α΄.)

— Πρὸ πάντων εἰς τὴν κλίνην τοῦ θανάτου ὁ ἄνθρωπος ἐκφράζεται τὴν ἀλήθειαν.

— Τί καλὸν δυνάμεθα νὰ περιμείνωμεν ἀπὸ ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἐπιθυμεῖ ποτὲ νὰ μάθῃ τὴν ἀρχὴν τῶν πραγμάτων;

— Ὁ ἡγεμὼν ὁμιλεῖ πρὸς ὅλους αὐτοῦ τοὺς ὑπηκόους διὰ τῶν καλῶν παραδειγμάτων, τὰ ὅποια τοῖς δίδει.

— Εἶναι ἴδιον ψυχῆς γενναίας τὸ ν' ἀπωθῇ τις τὰς ὕβρεις δι' εὐεργεσιῶν.

— Εἶναι γλυκὺ ν' ἀποκτᾷ τις φίλον τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ.

— Ὁ ἄνθρωπος ὅταν πράττει, πρέπει νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ὑπάρχουσιν ἐνώπιόν του δέκα ὀφθαλμοί, οἵτινες τὸν βλέπουσι καὶ δέκα χεῖρες, αἵτινες τὸν δεικνύουσι.

— Μὴ λυπῆσαι διότι δὲν ἠδυνήθης νὰ λάβῃς μεγάλα ἀξιώματα· κλαῦσον μᾶλλον διότι δὲν ἔχεις τὰς ἀπαιτούμενας ἀρετὰς πρὸς ἀπολαβὴν αὐτῶν.

— Καθάρισον τὰς σκέψεις σου· ὅταν αὐταὶ εἰσι καθαραὶ καὶ αἱ πράξεις σου θέλουν εἶσθαι ἐπίσης.

— Μάθε νὰ ζῆς καλῶς ἵνα καὶ καλῶς ἀποθάνῃς.

— Ἄν κακὸς τις ἔλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, δέχθητι αὐτὸν ὡς νὰ μὴ ἔπραξε ποτὲ τὸ κακόν.

— Παρατήρησον ὑπὸ ὅλας τὰς φάσεις ὅ, τι παρουσιασθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου.

— Προσπάθησον νὰ ἐννοήσῃς καλῶς ἑκεῖνο τὸ ὅποιον ἀκούσεις.

— Ἐπίστησον πᾶσαν τὴν προσοχήν σου εἰς ὅ, τι πράττεις.

— Εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις ἐξέτασον καλῶς τίνα χρῶσταις νὰ συμβουλευθῇς.

— Εἰς τὴν ὀργὴν λάβε ὑπ' ὄψιν τὰς κακὰς συνεπειὰς τῆς ἐκδικήσεως.

— Διατήρησον τὸ μέτωπόν σου καθαρὸν καὶ γαλήνιον διὰ νὰ ἔχῃς πάντοτε ὑπὲρ σοῦ πᾶσας τὰς καρδίας.

— Εἶσαι μόνος· ἔσο μετριόφρων· πλησιάζεις τοὺς ἀνθρώπους· ἔσο ἐλικοκρίνης.

— Πρᾶγμά τι, τὸ ὅποιον προξενεῖ ἀτιμίαν παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν

σου; μὴ τὸ βλέπεις; προσβάλλει τὴν ἀκοήν σου; μὴ τὸ ἀκούης; ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλή σου; σιωπήσον.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Οἰηματίας.

Οὗτος εἶναι ὁ τὰ πάντα εἰδώς καὶ μὴδὲν ἐπιστάμενος. Νομίζει ὅτι εἶναι πεπαιδευμένος· εἰς ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ, φρονεῖ πάντοτε ὅτι ἔχει δίκαιον. Προσπαθεῖ εἰς πᾶσαν περίστασιν ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει πνεύμα πολὺ καὶ εὐφυῖαν. Πρὶν εἰσέτι ἐξέλθῃ ὅλη ἡ φράσις ἐκ τοῦ στόματός σου, σοὶ λέγει, « ἐννόησα, ἐννόησα » ἐνῷ δὲν ἐννόησες τίποτε. Δυσχερестεῖται ὅταν ἀκούσῃ ἄλλους ἐπαινουμένους. Ὅταν ὁμιλῇ, λησμονεῖ συνεχῶς τὰς λέξεις εἰς τὴν μητρικὴν αὐτοῦ γλῶσσαν, καὶ τὰς λέγει ἢ γαλλιστὶ ἢ ἀγγλιστὶ: Καλημέρα σας δὲν λέγει ποτὲ, ἀλλὰ πάντοτε *Bonjour*. Λέγει ὅτι δὲν συναναστρέφεται τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πάντοτε τοὺς ἀριστοκράτας: Σοὶ λέγει ὅτι χθὲς ἀπήντησε καθ' ὁδὸν τὸν πρίγγηπα B. ὅτι ὁ πρίγγηψ τῷ εἶπε, « τί κάμνεις *mon cher* »· εἶτα ὅτι ὁ πρίγγηψ τῷ προσέφερε τὸν βραχιόνά του, καὶ οὕτω, *bras dessus, bras dessous* ὑπῆγον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αὐτοῦ Ἱψηλότητος τοῦ... ὅτι ἐκεῖ ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι περὶ διαφορῶν ὑψηλῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ὁ Πρίγγηψ καὶ ἡ Αὐτοῦ Ἱψηλότης παρεδέχθησαν τὴν γνώμην του.

Περιφρονεῖ ὅλον τὸν κόσμον. Ἐπαναλαμβάνει καθ' ἑκάστην ὅτι ἦτο εἰς τὰ Παρίσια καὶ ὅτι ἐκεῖ εἶχε σχέσεις μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν, ὅτι οἱ Γάλλοι τὸν ἐθαύμαζον καὶ ὠμίλουν πάντοτε περὶ αὐτοῦ ὅτι βλέποντες αὐτὸν ἐννόουν πάραυτα ὅτι εἶναι ἀπόγονος γνήσιος τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ

Περικλέους.

Ὅταν εἰσέρχεται εἰς τινὰ συναναστροφὴν, νομίζει ὅτι τὸν περιέμενον, καὶ ὅτι ἄνευ αὐτοῦ ἡ συναναστροφή ἦτο ψυχρά. Ὁμιλεῖ ἀδιακόπως, καὶ νομίζει, ὅτι διὰ τῆς σοφῆς αὐτοῦ ὁμιλίας εὐαρεστεῖ τοὺς πάντας.

Ἄν φέρῃ ὄνομα ἀριστοκρατικόν, δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ τὸ λέγῃ, ἂν τοῦναντίον, λέγει ὅτι αὐτὸς ἐδόξασε τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας του.

ΑΡΧΟΝΤΙΚΗ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ.

Ἄρχων τις καθ' ὑπερβολὴν ιδιότροπος, βλέπων ὅτι οἱ ὑπηρετᾷ αὐτοῦ δὲν ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, καὶ νομίζων ὅτι οὐδεὶς ἦτο ἀρμόδιος εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιφέρῃ μεταλλαγὰς τινὰς καὶ ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην τὴν θέσιν, ἣν ἕκαστος ὥφειλε νὰ καθέξῃ.

Ἡμέραν τινα καλέσας πάντας αὐτοῦ τοὺς ὑπηρετάς, ἀπὸ τοῦ γραμματέως μέχρι τοῦ θυρωροῦ, τοῖς ὠμίλησεν ὡς ἀκολούθως:

« Ἡ ὑπηρεσία μου ἐκτελεῖται κάκιστα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἀποπέμψω, ἰδοὺ τί σᾶς προτείνω νὰ κάμντε, ἐὰν ἦσθε εὐχαριστημένοι νὰ διχμεῖνητε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μου: ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τῆς οἰκίας μου θέλω καταγράψαι χωριστὰ ἐπὶ τεμαχίων χάρτου διπλωμένων, ἅτινα θέλω θέσει ἐντὸς πύλου τινος· ἕκαστος ἐξ ὑμῶν θέλει λάβει κατὰ τύχην ἓν ἐκ τῶν χαρτίων, καὶ θέλει ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς ἣν ἡ τύχη θέλει τῷ θέσει. »

Οὗτοι διὰ νὰ μὴ ἀπολέσωσι τὰς θέσεις τῶν ἐπροτίμησαν νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀλλόκοτον τοῦ Κυρίου αὐτῶν θέλησιν, βέβαιοι ὄντες ὅτι ὁ νέος οὗτος παραλογισμὸς θέλει παρέλθῃ ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ἡ τύχη μετετόπισεν ὅλους τοὺς ὑπηρετάς: ὁ θαλαμηπόλος